

Der er dog nogle fradrag, der ikke på denne måde er betinget af, at der i indkomståret har været en beløbsmæssig tilsvarende udgift (reel formueafgang), og som derfor for så vidt kan siges ikke tilsvarende at begrænse det pågældende års forbrugsmulighed.

Som sådanne særlige fradrag kan bl. a. nævnes fradrag for forskudsafskrivninger. Også almindelige afskrivninger kan nævnes, nemlig i det omfang de eventuelt overstiger de pågældende aktivers værdiforringelse i indkomståret, samt (forøget) nedskrivning på varelager og bindende kontrakt. Der er dog ikke i de her nævnte tilfælde tale om fradrag, der slet ikke er betinget af nogen udgift. Udgiften, der betinger fradragene, foreligger her blot ikke i det indkomstår, hvor fradraget tages. Udgiften fremkommer først i senere indkomstår, hvor der så til gengæld ikke opnås noget fradrag (ved almindelige afskrivninger kan »udgiften« dog også foreligge i tidligere år, hvor der eventuelt er afskrevet mindre end svarende til værdiforringelsen). For investeringsfonds- og etableringskontofradragene er fradragene alene betinget af en vis binding af midlerne (for investeringsfondshenlæggelsens vedkommende dog som regel kun for halvdelens vedkommende).

En del af etableringskontofradraget er slet ikke betinget af nogen tilsvarende udgift, nemlig den $\frac{1}{3}$ af indskuddene, maksimalt 5.000 kr., der kan frigives uden virkning for den skattepligtige indkomst.

Der kan også nævnes overført underskud fra tidligere år. I dette tilfælde ligger den udgift, der betinger fradraget, forud for indkomståret.

Man kan endvidere nævne renteindtægtsnedslag og etableringslempelse. Disse fradrag er slet ikke betinget af nogen tilsvarende udgift. Det samme kan i et vist omfang være tilfældet for de forskellige standardfradrag, nemlig i det omfang fradraget overstiger de faktiske udgifter.

Som fradrag, der ikke i egentlig forstand modsvares af en tilsvarende udgift, kan man endelig også betragte adskillige af forsikrings- og opsparingsfradragene. Disse fradrag er dog til gengæld betinget af, at der sker en vis binding af midlerne. Når midlerne senere kommer til udbetaling, undergives de endvidere som regel en efterfølgende beskatning (eller afgiftspålæg). Ofte vil dette dog ikke være tilfældet for ordningerne under den begrænsede fradragssamme, f. eks. almindelig livsforsikring og opsparing på selvpensioneringskonti.